

עֲלִים

עליון קבוץ סעד

בע"ה כ"ח באדר א' תשפ"ד | פרשת ויקהל | 08.03.2024 | גליון מס' 3335

מלחמת 'חרבות ברזל' - גיליון 21

שְׁקֵט / יוֹנֵה וּלְפָק

שְׁלַח לִי שְׁקֵט טוֹב מוֹיֵן
שְׁלַח לִי שְׁקֵט מַעֲנֵן
שְׁלַח לִי שְׁקֵט מִמְּכֹן
לִשְׁמַע שְׁקֵט לֹא מִכָּאן
תִּשְׁלַח לִי שְׁקֵט בְּקַפְסָא, מֵאֲרֵץ רְחוֹקָה.

שְׁלַח לִי שְׁקֵט מֵאֲרָגוֹן
שְׁלַח לִי שְׁקֵט מֵעֲדָן
שְׁלַח לִי שְׁקֵט מִפְּאָר
תִּשְׁלַח לִי שְׁקֵט מִהַפְּרָר
תִּשְׁלַח לִי שְׁקֵט בְּקַפְסָא, מֵאֲרֵץ רְחוֹקָה.

שְׁקֵט, שְׁקֵט מוֹפְתֵי
מִיּוֹם הַלְדָתִי עַד יוֹם מוֹתִי
שְׁקֵט עַד מוֹתִי.

שְׁלַח לִי שְׁקֵט מִהַדָּר
שְׁלַח לִי שְׁקֵט מֵאֲלֶתֶר
שְׁלַח לִי שְׁקֵט יְרַחֵי
תִּשְׁלַח לִי שְׁקֵט בֵּין כּוֹכְבִים
תִּשְׁלַח לִי שְׁקֵט בְּקַפְסָא, מֵאֲרֵץ רְחוֹקָה.

פרשת השבוע - פרשת ויקהל - שבת שקלים

מראה מראה של הקיר

בכל אחד מכלי המקדש מפרטת התורה מאיזה חומר הוא נעשה. חריג ושונה ברשימת כלי המקדש הוא הכיור, שבתיאורו לא מסתפקת התורה בפירוט סוג החומר שממנו הוא עשוי, אלא גם בציון מקור החומר הזה – " ויעש את הכיור נחושת ואת כנו נחושת במראות הצובאות אשר צבאו פתח אוהל מועד". הנחושת להכנת הכיור הגיעה ממראות ששימשו את הנשים הצובאות פתח אוהל מועד לצורך איפור וקישוט.

בטרם נכנסים הכהנים אל המשכן הם מחויבים לרחוץ בכיור את ידיהם ואת רגליהם. הכניסה אל הקודש מחייבת נקיות והיטהרות מאבק היומיום ומתלאות הדרך. תיאור הכיור והחומר שממנו הוא נעשה, מוסיף נופך לרגע שבו עומד הכהן לפני הכיור, טרם כניסתו לשרת בקודש. הכיור שבפתח המשכן עשוי מטסי נחושת ששימשו למראות. רגע ההתכוננות וההתכווננות לביאה אל הקודש אמור להיות רגע של התבוננות במראה. לא די ברחיצת הידיים ובניקוי הזוהמה, נדרשת עמידה כנה ומבט ישיר נוכח העצמי.

המים הצלולים שבכיור הנחושת הבהקת מאפשרים לכהן רגע של מבט פנימי, של הסתכלות על העצמי. בנוהג שבעולם שאדם מיטיב לראות את נגיעהם של אחרים. מצוות התשובה, כך אמר לי פעם חבר בהומור, היא מצווה שבין אדם לחברו – כל אדם יודע במה חברו צריך לעשות תשובה... אך מי שרוצה לשרת בקודש באמת ולבוא אל הקודש בעוז ובענווה, צריך ל עצור בדרך ולהתבונן בראי, ורק אחר כך לרחוץ בניקיון כפיו ולבקש להתקרב ולעמוד לפני ה'.

הרב איליאז' אופרן, "דרושים: חיפושית בפרשת השבוע", צמ' 97 – 98.

שבת מכרכים

ראש חודש אדר ב' יהיה ביום ראשון ולמחרתו, ביום שני בשבוע הבא.
המולד יהיה ביום ראשון 13: 10 ו- 6 חלקים
חודש טוב ובשורות טובות!
(על פי לוח ארץ ישראל של הרב טוקצ'ינסקי. תודה לבנימין סלנט).

מתכוננים לפתיחת הגנים בסעד.

ל"ז שבת פרשת 'ויקהל'

שבת ראשונה מארבע פרשיות - שקלים | שבת ממרכיני חודש אדר ב'

מנחה גדולה בבית הכנסת	14: 00
כניסת שבת	17: 25
מנחה בקומת הקרקע	17: 35
קבלת שבת דבר תורה וערבית – בקומת הקרקע	
ובגן רימון הישן – לשכונת שקד ולשכונה הקרובה	
שיעורו של הרב ארי סט בקומת הקרקע (משוער)	18: 35

וביום השבת

שחרית מניין ראשון בבית הכנסת	06: 45
שחרית מניין שני בקומת הקרקע	08: 30
תפילת ילדים בקומת הקרקע (משוער)	10: 15
פרשת שבוע במועדון לחבר – שקמה כספי-יניב.	

מנחה א בבית הכנסת	13: 30
מנחה ב בבית הכנסת	17: 00
תהילים לנשים בית המדרש	17: 00
שיעור בהלכה הרב ארי בבית הכנסת	18: 12
צאת שבת	18: 22
ערבית והבדלה בבית הכנסת	

בימות החול בבית הכנסת

שחרית א	06: 00
שחרית ב	06: 45
מנחה וערבית	17: 35
השיעור היומי בגמרא (בכל רחבי הארץ)	19: 40
ערבית	20: 10

נעם יעקובסון & גדי ויסברט

מופע סאטירי, מצחיק וחכם על הציבור הדתי בכל גוונים.

למה בחתונות של דתיים תמיד רוקדים לאותו כיוון?
איך רומזים לגני של שבת? ומה עושים כשבא לקהילה בחור חדש?
כל התשובות במופע קורע מצחוק עם מערכונים ושירים מקוריים.
אל תחמיצו את המופע שגוזר את המגזר לגזרים!

נעם יעקובסון - 050.5706954 | גדי ויסברט - 054.7833062

מוצ"ש, בשעה 21: 00 בקומת הקרקע.

במלאת עשירי עשרותיה של צ'פי (צ'פורה) רויק

איך מסכמים את חייה של אישה כל כך מיוחדת - חזקה, חכמה, כנה, אופטימית ונחושה, מסתכלת נכוחה על מציאות חייה ומקבלת באהבה גם את מה שלא ניתן לשנות.

צ'פי וגיינגיי היקרים פתחו את ביתם וליבם לכל כך הרבה אנשים, ביניהם אמי ובעקבותיה אבי ואנחנו הילדים והנכדים – משפחה גדולה וחשובה לנו כל כך, שידעה שמחות וידעה מכאובים, הכל מהכל- ותמיד תמיד - צ'פי בראש הפירמידה.

צ'פי גם מטפלת של הכיתה שלי- מסורה ורגישה ומטמיעה בנו את אהבת הספרות והספרים.

מקריאה לנו ספרים בזמן הארוחות- כדי שנדע שיש אוכל לנפש יחד עם אוכל לגוף.

צ'פי, הספרנית המיתולוגית של הקיבוץ, מגדלת דורות על דורות של קוראים- שלעולם לא ישכחוה.

צ'פי, שביום שהודיעו לה על מחלתה של אמי, לפני יותר מ-30 שנה, נפלה מאופניה ושברה את המרפק שנשאר מאז לא מתפקד. זכר לחורבן.

צ'פי, שמאז מותו של אבי, בדיוק לפני שנה, כתבה לנו תמיד כמה היא מתגעגעת אליו וחסרה אותו כשהיא עוברת ליד ביתו יום יום.

צ'פי שלנו- בעצם היותך את מגלמת את ילדותינו, נעורינו, בגרותנו, ואת געגועינו לכל האנשים ממשפחתנו שאהבנו ואינם. כמו שומרת הזיכרון עמדת על המשמר ונשאת את משא הזיכרונות והגעגועים כל כך הרבה שנים, בגבורה ובאומץ.

יהודה עמיחי כתב את המילים היפות הללו :

כְּשֶׁאָדָם מֵת, אֹמְרִים עָלָיו, נֶאֱסָף אֶל אֲבוֹתָיו.

כּוֹל זְמַן שֶׁהוּא חִי, אֲבוֹתָיו נֶאֱסָפִים בּוֹ

כּוֹל תָּא וְתָא בְּגוּפוֹ וּבְנַפְשׁוֹ הוּא נֶצִיג

שֶׁל אֶחָד מִרְבָּבוֹת אֲבוֹתָיו מִתְחִילֶת כּוֹל הַדּוֹרוֹת

צ'פי יקרה- תמיד חשבתי על הוריך האהובים משכונת בית ישראל בירושלים, שהיה לי המזל להכירם ולפתח עימם מערכת יחסים כל כך משמעותית. המכתבים והשירים שסבא ישראל כתב לי, השכונה והבית שלהם שהיו כל כך שונה ממה שאני הכרתי בקיבוץ - צוהר לעולם ישן ואחר, קסום ומיוחד.

צ'פי יקרה מאוד- עד הרגע האחרון היית לגמרי צלולה, זכרת הכל וידעת הכל, ובצלילות ובבהירות אמרת לי בשבועות האחרונים לפני מותך, שדי, מספיק ודי. שהגיע הזמן שלך ללכת.

לנו - קשה להיפרד ממך, אבל את - בליבך כבר נפרדת מאיתנו ומהעולם.

היי שלום צ'פי אהובה,

נוחי על משכבך בשלום.

שרי סיאקין-פננס (בתו של ראי סיאקין ז"ל)

השיבה הביתה

השבוע חזרה קבוצה גדולה של חברי סעד לקיבוץ במסגרת תחילת המסע בחזרה הביתה.

שמחנו על הבתים מהם בוקע שוב האור, על משרדי קומת הקרקע של חדר האוכל ששוב שוקקים פעילות, על קול מצהלות הילדים שנשמע שוב בין השבילים ובאזור הגנים, ועל בית הספר שפתח בשעה טובה את שעריו.

ליבנו עם המשפחות שטרם חזרו, אנו מתפללים שיימצא הפיתרון לכל חבר ולכל משפחה, ובע"ה ניפגש בקרוב כולנו בסעד שלנו היושבת גנים. אנו זוכרים גם את שכנינו היקרים מהקיבוצים הסמוכים לנו – ובליבנו תפילה שגם הם יוכלו לשוב הביתה במהרה, ביחד עם החטופים והחיילים שיחזרו אלינו בע"ה בריאים ושלמים.

לפניכם ברכתה של גלית שילר שנישאה בקידוש שנערך בשבת שעברה בסעד, בבית הכנסת המאולתר שבקומת הקרקע של חדר האוכל.

כחסף וברחמי'ם

שבת שלום. תודה על הזכות להגיד כאן כמה מילים.

אשתף אתכם שהגענו ביום חמישי הביתה עם כל הציוד. הרגשתי כבדות ומועקה. הרגשתי שחזרתי לאותם נעלי בית, לאותה פיגימה עם נקודות האקונומיקה ושאלתי את עצמי: מה, זהו?! חזרנו לאותה מציאות?! שום דבר לא השתנה?! חזרתי לאותם דפוסים ולאותם הרגלים?! הרגשתי תחושת אכזבה וגם החמצה, כביכול שום דבר לא השתנה.

אני חוזרת לאירועי שמחת תורה. היינו בערב בהתרגשות ובשמחה, ממש בדיבוק חברים, ולמחרת שבר גדול, הלם, פחד, אימה. מה שקרה בשמחת תורה הזכיר לי אולי את החוויה שבני ישראל חוו בפרשה שלנו – פרשת כי תשא. משה רבינו שובר את הלוחות אחרי חטא העגל. כאשר קודם לכן בני ישראל קיבלו את התורה. גם הם היו "באורות", בשמחה גדולה, בהתרגשות שיא, ופתאום - שבר גדול וכאב גדול בעם. שברי הלוחות.

בהמשך הפרשה הקב"ה נותן למשה את י"ג המידות. וחשבתי לעצמי: מה הקב"ה רוצה להגיד כאן? אולי דווקא בתוך השבר הגדול, הכאב הגדול, הקב"ה רוצה להגיד לנו: בואו נעשה את הדברים ברחמים. חז"ל אומרים: מה הוא רחום - אף אתה רחום. מה הוא חנון - אף אתה חנון. אנחנו לומדים כאן על התכונות של הקב"ה. הן מתגלות כאן ומלמדות אותנו כיצד להתנהג ביחסים שבין אדם לחברו.

עברנו חמישה חודשים לא פשוטים וכעת חזרנו, והקב"ה אומר לנו: לאט לאט, בואו נעשה זאת ברחמים ובחמלה כלפי עצמנו, כלפי בני או בנות הזוג שלנו, כלפי הילדים שלנו וגם כלפי המשפחה שלנו. זה נכון גם כלפי הקהילה שלנו וכלפי הנהגת הקהילה. אנשים עשו מאמצים אדירים כדי שיהיה לנו טוב, ואני לומדת כי במקום שלא לקחתי חלק, נשאר לי רק להודות שוב ושוב.

אנחנו שמחים ומתרגשים להיות כאן בסעד, ומצד שני השמחה לא שלמה, אנחנו מחכים לשאר החברים שנמצאים כעת במלונות ובדוור העצמאי - שיצטרפו אלינו, בע"ה.

אחרי שמשה קיבל לוחות שניים חז"ל אומרים שבארון היו מונחים גם הלוחות השלמים וגם שברי הלוחות. בהמשך המסע אנחנו לוקחים איתנו גם את השברים.

חזרנו הביתה אבל השמחה עוד לא שלמה. אנחנו בתוך המלחמה, עדיין לא בשגרה. הלב שלנו כאוב, הלב של האנשים שעדיין לא חזרו גם הוא שבור וכואב. אנחנו לא רצים קדימה רק עם הלוחות השלמים, אלא חושבים על החברים שעדיין לא הצטרפו, ואנחנו מתפללים ומאחלים שבע"ה כולנו נתאחד ונחגוג את החזרה הביתה.

אני ממאחלת לנו שבע"ה הקב"ה ייתן לנו כוחות לצאת מעצמנו ולראות את האחר, את השכנים שלנו - את תושבי כפר עזה, נחל עוז ובארי ושנוכל לסייע להם ככל האפשר.

בע"ה שנוכה. שבת שלום.

גלית שילר

תמונות מפתיחת בית הספר ביום ראשון.

סיכורה של משפחת ז'נר בשבת השחורה הנחל-עוז (ראיון עם ריבי ז'נר בתאריך 3.3.24 בבית משפחת ז'נר בסצד)

אנחנו לא כל כך אוהבים להיות פה בשמחת תורה, אז החלטנו לנסוע לאורה (בתם הבכורה של ריבי וגרשום) לנחל עוז. רונן (הבן הצעיר) ומשפחתו היו אמורים להגיע בשבת בבוקר. הגענו ביום ששי ובמוצאי שבת היתה אמורה להיות מסיבת חג השבעים לנחל-עוז. אורה היתה בחזרה הגנרלית אחרי הצהריים, היא היתה צריכה לשיר שם, והיו לה גם תפקידי ארגון במסיבה, כי היא מאד טובה בארגון. אנחנו בינתיים הכנו את הארוחה לקראת החג, את כל האוכל הבאנו מפה, המקרר היה מפוצץ מאוכל.

היא חזרה הביתה ב-high, ממש! הכל היה טוב ומוצלח. והתיישבנו לארוחת ערב והיה מאד נעים. לראש השנה קיבלנו בקבוק קוקטייל במתנה והבאנו אותו. אני לא אוהבת אלכוהול, אבל אמרתי לאורה: "בואי נפתח את הבקבוק", ואורה אמרה: "לא, מה פתאום? נחכה למחר, כשרונן גם יבוא". ואני לא יודעת למה התעקשתי שנפתח את הבקבוק, ובאמת פתחנו ושתינו.

הבית של אורה הוא בשכונה החדשה, עוד אין גינון, עוד אין דשא, אין כלום, הוא הבית האחרון שמול הכביש העוקף, עם הנוף לסעד, לבארות יצחק הישנה, לא לצד של העזתים. מאד רגוע שם, פינה מאד יפה. הלכנו לישון בחדר השינה של אורה. לכל הבית יש תריסים חשמליים כהים, ואורה מאד מקפידה בכל לילה לסגור את כל התריסים ולנעול את הדלת.

בבוקר התעוררתי מוקדם, עוד לפני 6 וחצי והכל היה שקט. הלכתי למטבח לקחת את התרופות שלי, ואז – ב-30:6 התחיל ה"בום" האדיר שהיה מפחיד ביותר. אני מניחה שזה בגלל שזה כל כך קרוב לעזה שומעים את היציאות אולי יותר חזק, אזעקות לא שמענו. אולי בגלל שזו שכונה חדשה. ואני אמרתי: או קי, צריך ללכת לממ"ד, אני קודם הולכת לשירותים. אילה (נכדתם של ריבי וגרשום) ישנה קבוע בממ"ד, עם כיסוי לעיניים וגם אוזניות. הלכתי לשירותים שפונים לצד האחורי של הבית, ופתאום אני שומעת צרחות של מחבלים ויריות על הבית, מקלעים. זה היה מפחיד, והיה לי מספיק שכל לא להוריד את המים, התכופתי והלכתי מהר לממ"ד ואמרתי לאורה: "אורה, יש מחבלים בחוץ".

חושך מצרים. התחילה הפסקת חשמל ישר ב-30:6, ואנחנו בממ"ד, בחושך, והטלפון לא עלי. אורה היתה עם פלאפון. באיזה שהוא שלב היא אומרת לי: "יש כאן הודעה מהשכן שנכנסו לו מחבלים והוא קורא לעזרה". חשבתי: "או קי. אז אחר כך הם יבואו אלינו. אין אפס". מזל שאילה ישנה ולא שמעה כלום. היא התעוררה רק שלוש שעות אחרי זה.

אחר כך, כשהיה קצת שקט יצאתי והבאתי את הפלאפון שלי ואני רואה את ההודעה של סעד: "להסתגר בבתיים, יש מחבלים." אתם מספרים לי? הם פה! לא שמענו שום דבר בתקשורת בגלל הפסקת החשמל. והבעל שלי היקר, הוא קצת שונה ממני, הוא צריך בשבת את הקפה ואת העוגה. אז הוא הלך, עשה קפה, הביא עוגה, ובכל פעם כשיצאנו היינו מוציאים את הפלאפון כדי לקבל את ההודעות, כי בממ"ד לפעמים לא היתה קליטה.

וכל הזמן היו בומים וצרחות. אורה קיבלה המון הודעות מתוך הקיבוץ, זה פצוע, ההוא פצוע, השכן הודיע שהם בממ"ד והמחבלים בחוץ, התברר אחר כך שהוא ראה מאיפה המחבלים הגיעו, מהשדות. וכנראה בגלל שהבית של אורה הוא הבית האחרון, ואין גינון ואין כלום, וכל התריסים היו סגורים, הם חשבו שאין שם אף אחד, ופשוט עברו אותנו ולא נכנסו. פשוט נס.

את הזמנים אני לא כל כך זוכרת, ובאיזה שהוא שלב ארן (בנם האמצעי) היה איש הקשר שלנו והוא שלח הודעה שרונן התגייס. וזה גמר אותי. אמרתי: אני יכולה להתמודד עם הבעיות שלי, אני לא יכולה להתמודד עם זה שהילד שלי יהיה עוד פעם במלחמה. הוא כבר היה במלחמה. מספיק.

היה יום מאד חם בשמחת תורה, ואין חשמל, הרגשנו שאנחנו נחנקים, היה כל כך חם, יושבים בחושך ולא יודעים מה קורה בחוץ, ובאיזה שלב אורה הביאה מתברות של אילה והתחלנו לנפנף כדי שיהיה לנו קצת אוויר. ואז אורה יצאה והביאה מספריים וסכינים...

הבאנו לגרשום שניצלים מהמקרר, אנחנו לא היינו מסוגלות לגעת בכלום, אורה הביאה את הלחמניות שאפיתי, לא הצלחנו לאכול. ואת לא יודעת מה קורה. אין צבא, אין כלום!!! וכל פעם יש עוד הודעות של ארן: "מה איתכם? מה קורה?" ואורה עונה לו: "אנחנו בסדר, אנחנו בממ"ד."

באיזה שהוא שלב קיבלנו הודעה, שחיילים אמורים לבוא לבדוק את כל הבתים. זה היה בסביבות 3, כדי להיכנס הם היו צריכים לפרוץ את הדלת, היה רעש נוראי כי הם שברו את הזכוכיות ואת הברזל, ופתאום שומעים צעדים בתוך הבית, וזה היה נורא מפחיד כי לא ידענו מי פרץ לנו לתוך הבית, אנחנו לא פותחים כי אנחנו לא יודעים מי זה. עכשיו אני כבר יודעת מה פירוש "פחד מוות"...

אורה קמה לדלת עם הסכין, ואני עם המספריים, ולאילה אמרנו שתעמוד בצד, גרשום גם היה בצד, בשלב מסוים אורה הבינה כנראה שאלה חיילים, פתחנו קצת את הדלת, היא עם הסכין ואני עם המספריים. עומדים מולנו שלושה חיילים של מגלן, מאד מפוחדים, אנחנו עוד עם פיז'מות, והם אומרים לנו: "אתם גיבורים, אתם גיבורים!" "מה פתאום? אתם גיבורים."

אורה היתה בחדר שינה והיא קוראת לי: "אמא, בואי, בואי, יש פה גופה בחוץ, מאחורי החלון! אני חושבת שזה השכן". ואני מכירה את השכן. אני אומרת לה: "את בטוחה?" וראיתי את החיילים בחוץ, אז הרגשתי מספיק בטוחה להציץ החוצה, ואני, הגיבורה, הולכת לראות, להסתכל טוב טוב, לראות אם זה השכן או לא. והסתכלתי שוב ושוב ואמרתי: "אורה, זה מחבל. זה לא השכן שלך". ואז אמרתי לאחד החיילים: "תקשיבו, יש כאן גופה בחוץ". אז הוא אמר: "כן. אנחנו יודעים". לקח לי המון זמן למחוק את התמונה הזאת מהראש...

ואז אורה אומרת לי: "אמא, תסתכלי החוצה, השמים אפורים, הכל אפור בחוץ." זה היה נורא. פשוט נורא. אני מניחה שזה היה מהשריפות בכפר עזה. כי בנחל עוז לא שרפו בתים. שרפו רק חלק מן המכוניות, והקיבוץ נשאר במצב יחסית טוב. החיילים אמרו לנו לחזור לממ"ד והבטיחו לבוא עוד פעם. באיזה שהוא שלב נדלק האור והמזגן. ואז אמרתי לאורה: "עכשיו לא איכפת לי כלום, יש אוויר- אפשר לסבול..."

ואילה היתה הכי מדהימה. הפלאפון שלה כל הזמן עבד ואז היא אמרה: אני פתחתי עכשיו קבוצת וואטסאפ חדשה של השכבה שלי, והיא כתבה: "כל מי שיש לו צורך לדבר – אני פה בשבילכם." ילדה שעוד לא בת 13! אז אמרתי: "בת של עובדת סוציאלית... איך היא מתפקדת."

באיזה שלב החלטנו שהגיע הזמן להגיד "שמע ישראל", כי אנחנו לא יודעים מה יהיה הסוף של הסיפור הזה... בסביבות 6 הגיעו שוב חיילים, נכנסו הרבה הרבה חיילים והפכו את הבית של אורה למפקדה. הם פתחו את הדלת, יש לה חלון גדול לשדות וחייל אחד שכב על הרצפה עם הרובה לכיוון החוצה, ובחוץ ראיתי שיירה של חיילים, אחד אחרי השני, שהלכו בשדות. הבנתי שכנראה הם מחפשים מחבלים.

בשעות שהיינו ביחד בממ"ד ביום הארוך הזה, באיזה שהוא שלב אורה שאלה אותי: "תגידי, אמא, אילו יכולת לבחור היית מעדיפה להיות בשבת בסעד, או שזה בסדר שהיית פה איתנו?" ועניתי לה חד וחלק: "עברתי לא מעט דברים קשים בחיי, וזה באמת היה היום הכי קשה עבורי, אבל בשבילי זה היה טוב שהייתי איתך ועם אילה. אם הייתי בסעד אני חושבת שהייתי פשוט משתגעת מרוב דאגות."

קצת לפני 8 בערב שוב דופקים לנו חיילים בדלת: "תצאו, תתלבשו, תקחו אתכם מה שאתם רוצים לקחת, אנחנו מוציאים אתכם מפה". ולכל אחד הצמידו חייל, לא ידענו שעדיין יש מחבלים בקיבוץ.

החיילים שאלו אם יש אוכל, ואורה אמרה: "המקרר מפוצץ באוכל, תקחו כל מה שאתם רוצים." הם אמרו שהם צריכים להישאר בבית, אם זה בסדר, ואורה אמרה: "בטח, אין בעיות, תקחו כל מה שאתם צריכים ורוצים." ואז שוב אמרו לנו לצאת והצמידו לכל אחד חייל, היינו בסך הכל אנחנו ועוד משפחה, עם החברה הכי טובה של אילה, היא נורא שמחה לראות אותה, והיינו בסך הכל 14 איש. הקבוצה הראשונה שהוציאו מנחל עוז.

ובחוץ מלחמה. פשוט מלחמה! כלי צבא שאני לא מכירה אותם בכלל, הכל מלא מלא חיילים, וכולם באים לקראתנו, ולי היה קרע בשריר ברגל ולא יכולתי כל כך ללכת ואז התחילה התקפה של רקטות. אנחנו בחוץ, בתוך טנדרים פתוחים, ובטירוף - בחיים לא ראיתי כזה מטח של רקטות שבא מעזה והם ממש מעלינו! ואני כעסתי בלב (כמובן לא על החיילים): "עכשו אתם מוציאים אותי? אני כבר מעדיפה להישאר בממ"ד..." ואני אומרת לאורה: "תראי איזה יירוט", ואורה אומרת לי: "אמא תורידי את הראש, זה לא יירוט, זה רקטות." כי לא הבנתי בכלל. ואז הורידו אותנו והביאו אותנו ל"נמר" (נגמ"ש ממוגן), ולא יכולתי בכלל לעלות לשם אז הם העלו אותי, והיו שם עוד חיילים בפנים, הכל היה סגור, והביאו אותנו לחורשה, ישבו איתנו התאילנדים, ודיברנו איתם קצת באנגלית, והיו מעט משפחות מנחל עוז, וישבנו וחיכינו, לא הבנו בדיוק למה, והקסאמים כל הזמן, ואז בא אוטובוס והעלו אותנו, וכל האוטובוס מפוץ בחיילים. אני אומרת לאורה: "זה לא הגיוני, למה הם שמים פה חיילים? שישמו עוד אנשים מנחל עוז." לא הבנו ששומרים עלינו, שיש עדיין מחבלים בחוץ. אמרו לנו שיביאו אותנו לבסיס של משמר הנגב.

כשהגענו לצומת סעד אמרתי להם: "תורידו אותנו פה, אנחנו הולכים הביתה, עכשיו. אני צריכה את התרופות שלי." והתחיל ויכוח. הם לא מוכנים להוריד אותנו. "אנחנו נדאג לך לתרופות. את לא יכולה לרדת." ואנחנו נוסעים, ורואים בכביש משני הצדדים את הרכבים וזה היה נורא. לא הבנו מה זה. רכבים שרופים, אחד על השני, מלא מלא חיילים, ועוד מחסום ועוד מחסום, ועוד מחסום. לא הבנו מה זה. לא ידענו מכלום. וכך הגענו למשמר הנגב. לבסיס. ושם חיכו לנו חיילים מתוקים כאלו. הביאו אותנו למטבח, היתה שם ארוחת ערב, לא יכולתי להסתכל על אוכל, והם באו לדבר איתנו. רונן גר 10 דקות מהבסיס הזה. בגבעות בר. אצלם אין ממ"ד אז הוא העביר את אביה (אשתו) ואת הקטנה לאחות של אביה כי אצלם יש בית עם ממ"ד, והם יצרו קשר עם אורה שהם באים לקחת אותנו. את אורה לקחו לכרמים, היא רצתה להישאר עם אנשי נחל עוז בתפקיד של עוסי"ת. הגיס של רונן בא לקחת אותנו וברגע שהגענו לשם - יש אזעקה. זה היה הצבע האדום היחיד שהיה שם מאז המלחמה. ואז ביום שני בערב קיבלנו הודעה להסתגר בבתיים כי יש חשש לחדירה, תפסו שני מחבלים על טוסטוסים ליד בית קמה. ואז טלפנתי לארן: "אני לא יכולה להיות פה יותר. בוא לקחת אותנו." וככה הגענו להוד השרון ושם היינו עד לפני חודש וחצי.

הרבה פעמים אני מוצאת את עצמי עם דמעות. בפעם בראשונה שבאמת באמת בכיתי זה היה בהלוויה של בנימין ז"ל. כולם אמרו לנו: אתם צריכים לברך "הגומל". ואני הרגשתי שאני לא יכולה לברך "הגומל". ותמיד היינו מתייעצים עם בנימין, גרשום דיבר איתו. ואז בנימין ז"ל סיפר: באחת המלחמות היה טנק עם 4 שיריונרים, וחייל אחד שרד והשלושה האחרים לא. ואמרו לאמא להגיד "הגומל", והיא אמרה: איך אני יכולה להגיד "הגומל" כששלוש אמהות אחרות לא יכולות להגיד "הגומל"? מה הם יגידו? ואנחנו הרגשנו ממש אותו דבר. כן אמרתי לעצמי: כנראה יש סיבה שאנחנו פה, אנחנו צריכים עוד לעשות משהו, יש לנו עוד איזה תפקיד בעולם, אני עוד לא יודעת מה בדיוק, אבל הרבה פעמים אני מוצאת את עצמי פתאום עם דמעות. ואחר כך היו לנו המון שיחות עם אבא של עמית (כלתם של ריבי וגרשום. אביה הוא פסיכולוג). הוא היה לוקח אותנו לפארק האקולוגי בהוד השרון והיה מוציא מאיתנו המון רגשות. עם גרשום הוא לא כל כך הצליח, אבל אני אמרתי לו: "השיחות אתך נתנו לי את הכוח."

וכל הזמן אמרו לנו: "אתם חייבים לסגור מעגל נחל עוז, ולחזור לנחל עוז". אורה כבר היתה פעמיים עם ליווי צבאי, ולפני שלושה שבועות היא טלפנה אליי ואמרה לי: "אמא, אני בדרך לנחל עוז", אז אמרתי לה "בואי תקחי אותי." והלכנו לראות, וראינו חורים בבית, אני שמעתי את היריות. ראיתי בדיוק את הסימנים. והייתי גם בבית של הרבש"ץ שנהרג בקרב, וראיתי את כל הסימנים על הבית. כשרואים את הבית של אורה חושבים שאין אף אחד בבית, וזה כנראה מה שהציל אותנו. אני כל הזמן חושבת: היינו יכולים להיות בין החטופים, זה כל הזמן בראש שלי.

עכשיו, כשחזרנו לסעד, אני מרגישה שפה אני בעצם מתחילה להחלים מן החוויה הזאת. רק בבית אפשר להחלים מזה.

תודה רבה לריבי היקרה ששיתפה אותנו בסיפור. אנו מאחלים לה ולכל המשפחה המשך התחזקות, החלמה והשתרשות מחודשת בסעד. וכמובן גם לאורה ולאילה המקסימות – ד"ש חמה. חזקו ואמצו.

ראייה והצלחה צל הכתה: חזית

סבתא דרורית וייס כתבה שירים קצרים לנכדיה על חוויותיהם במלון בתקופת הפינוי שלנו. אנו מביאים כאן שלושה קטעים פרי עטה. בכוונת המשפחה לערוך בע"ה את השירים ולהוציאם בקובץ.

אָמְרוּ לִי שֶׁהִיא לָנוּ נֶס גָּדוֹל וּמִיָּחָד,
כִּי בַשָּׁבֶת הִיא בְּסֵעַד לֹא נִפְגַּע אָף אֶחָד.
וְאֲנִי מוֹדָה עַל זֶה לֵה' כָּל יוֹם בְּתַפְלָה,
בְּאֵמֶת זְכִינוּ בְּנֵס וְהִיְתָה לָנוּ הַצֵּלָה
אֲבָל כְּשֶׁאֲנִי מִתְפַּלֵּל אֲנִי גַם שׂוֹאֵל אֶת ה' בְּשִׁקְט,
בְּלִי חֲלִילָה לְהִתְחַצֵּף,
לָמָּה, ה', לֹא הִצַּלְתָּ אֶת כָּל הַיְשׁוּבִים בְּעוֹטָף?
(אֲבָא אוֹמֵר שְׁבִנִי אָדָם לֹא יְכוּלִים לְנִסּוֹת לְהַבִּין
מָה שֶׁה' עוֹשֶׂה,
אֲבָל אֲנִי בְּכָל זֹאת קִצַּת מְנֻסָּה...)

לְפַעֲמִים אֲנִי רוֹאֶה הוֹרִים,
שְׁבֵלֵב הֵם מִמֶּשׁ כּוֹעֲסִים,
אֲבָל בְּגִלְל שֶׁהֵם בְּתוֹךְ מְלוֹן,
הֵם חִיְבִים לְהִשָּׂאֵר מְנֻמָּסִים.

כְּשֶׁרַק הִגַּעְנוּ לְמִלּוֹן בְּתוֹר מַפְנִים,
 הָיוּ חֲסָרִים לָנוּ מְלֵא דְבָרִים קְטָנִים.
 בְּגָדִים, טִיטוּלִים מְבֻרָשׁוֹת שְׁנַיִם וְאַפְלוּ מַגָּבִים.
 אֲזִי קִבַּלְנוּ מְלֵא תְרוּמוֹת מֵאֲנָשִׁים טוֹבִים.
 כָּל מָה שֶׁהָיָה חָסֵר הִבִּיאוּ לְכָל־בּוֹ הַחֶדֶשׁ,
 שָׁבוּ אֶפְשָׁר הָיָה לְקִנּוֹת אֲבָל בְּלִי לְשֵׁלֶם מִמֶּשׁ.
 מְלֵא דְבָרִים אִמָּא שְׁלִי שֵׁם "קִנְתָּה",
 וְכַמְעַט כָּל מָה שֶׁרָצִיתִי אִמָּא הִרְשָׁתָה.
 עַד שְׁיוֹם אֶחָד נִסְגַּר הַכְּלָבִי שֶׁהַחֲבָרִים הִפְעִילוּ,
 וְחִזְרְנוּ לְקִנּוֹת בְּאִמָּת וְלֹא בְּ-"כֹאֲלוֹ".
 וּמֵאֲזִי אִמָּא שׁוֹב אוֹמְרַת עַל כָּל דְּבָר,
 שֶׁחָבַל סֵתֵם לְקִנּוֹת כִּי זֶה מִמֶּשׁ יִקָּר.

מתוק בלב

"כח אבשלום" עדיין איתנו בסעד, לצורך שמירות ומשימות, ולהגברת הבטחון.
 למי שמעוניין לפנק בעוגה או סתם להתעניין בשלום, הם ישנים במתחם בית הספר הישן בכיתת המעבדה (בית
 כולל שנמצא מימין לאולם הספורט).

החברות של יו"ר קיבוץ סעד

חברי וחברות סעד היקרים,

חזרה לסעד - בשבוע שעבר, אחרי 5 חודשים במלון נבו, אישרנו באספה את מתווה החזרה לסעד. חזרה ערכית ופיזית, חזרה לביתנו הקיבוצי. למרות שישנה עדיין אי ודאות בעיקר לגבי תחושת הביטחון, ועדיין צריך להשלים כמה מענים ושירותים לכלל הקהילה, ישנה תחושה וציפייה לחזור למרחבי הקיבוץ ולתחושת הבית המוכר והאהוב. כיו"ר קיבוץ יחסית די חדשה בסעד, אני מאד מתרשמת מהחוסן האישי והקהילתי ומרגישה זכות להביע הרבה הערכה לחברי וחברות הקהילה, על השיח המכבד והאמון ההדדי שמאפשר לנו לשמור על קהילה מלוכדת עם הרבה אמונה ואופטימיות. תהליך השיבה הביתה עדיין טומן בחובו עבודה רבה והשלמת הרבה נושאים עד שנחזור לשגרה ולשלווה.

צוותי ההנהלה (הפורמליים והלא פורמליים, והמתנדבים הרבים) עשו עבודה רבה בתחושת מחויבות ליצור את התנאים לחזרה מיטבית לסעד. התהליך, שהיה מורכב מאד וטמן בחובו לא מעט דילמות ואתגרים, נוהל באופן נכון ואנושי. לראות את חברי וחברות סעד בחצר הקיבוץ מאד מרגש ומחמם את הלב. קהילת סעד מחויבת לכלל החברים, וכמובן שנהיה בקשר רציף וביציפייה עד שכלל אוכלוסיית סעד תחזור הביתה ותרגיש ביטחון ושייכות, בתקווה שכולם יבחרו לחזור (כל אחד בקצב ובזמן המתאים לו ולמשפחתו).

אני רוצה להוקיר ולהודות בשם הקהילה להנהלת הקיבוץ ובראשה לשרון שהובילה עבודה מקצועית, טיפלה באחריות בכל פרט, חיברה והפעילה באסרטיביות גורמי פנים וחץ, ועשתה זאת באופן רגיש והולם והובילה את יישום התהליך ללא פשרות.

אישור תקציב האגודה – לבקשת חברים לעיון מעמיק בתקציב, האסיפה להצגת ואישור תקציב האגודה לשנת 2024 נדחתה לשבוע הבא, האסיפה תתקיים ביום שלישי ה- 12/3/24 במועדון לחבר ובזום בשעה 20.30. ההצבעה תתקיים ביום רביעי ה- 13/3/24.

עדכון מעבודת המטה האסטרטגי

לפני כשבועיים התקיימה פגישה ראשונה של הצוות במטרה לגבש את דרכי העבודה ולוחות הזמנים של צוותי העבודה והתוצרים הנדרשים מהתהליך.

ביום שלישי הבא תתקיים פגישה של המטה האסטרטגי ביחד עם כל הצוותים להנחיה והסבר על תהליך העבודה של הצוותים אל מול המטה, תוכניות העבודה של כל צוות והתהליך הנדרש בשיתוף הקהילה של כל צוות. נדווח על הסיכום וההמשך.

מפגש עם שר החקלאות אבי דיכטר - ביום שלישי השבוע, במסגרת היערכות של המטה האסטרטגי, אירחנו את שר החקלאות מר אבי דיכטר וצוותו. במפגש השתתפו גם ראש המועצה - מר תמיר עידאן, גברת אסנת קמחי – סמנכ"לית לענייני הכפר במשרד הבינוי והשיכון, חברינו ממועצת החלב, שרה עברון ודובי מילר מהתנועה, בעלי תפקידים ומנהלי התאגידים והפעילויות החקלאיות של קיבוץ סעד.

דברי הפתיחה שאמרתי במפגש:

"אני שמחה על ההזדמנות למפגש עם שר החקלאות. המפגש והשיח מהווים הזדמנות לשתף את השר וצוותו במשמעות העמוקה והערכית שאנו מייחסים לתחום פיתוח המשק החקלאי. זהו גם ביטוי של הקשר שלנו לאדמות הנגב, לפיתוח, שימור הסביבה וקידום תהליכי ייצור מבוססי חקלאות איכותית שתרומתם היא כאמור הרבה מעבר לאמצעי ייצור. תחום החקלאות מעמיד אתגרים בניהול, והתאמת הפעילות החקלאית שלנו לתנאים משתנים ולהתפתחויות קיימות ומתהוות, לדוגמה קידום ופיתוח שותפות הגד"ש של סעד, מפלסים וכפר עזה, הזזת הרפת לצורכי פיתוח, בניה וקליטה ועוד אתגרים שנציג בהמשך.

אנו רואים במשרד החקלאות שותף מלא ותומך בהשקעה בפיתוח החקלאות, בעיקר באזור זה, מתוך מחויבות והבנת הערך המוסף בשימור, פיתוח והצמחת החקלאות היישובית והכפרית. אני מאמינה שאנו נכונים ויכולים להתמודד גם עם האתגרים של תקופה מורכבת זו בהרבה מישורים ורבדים ונשמח לשותפות ולסיוע של המשרד. אנחנו חמישה חודשים אחרי השבת השחורה והאירוע המטלטל והבלתי נתפס.

במשך כל התקופה, ענפי היצור המשיכו לתפקד בתנאים של חוסר בטחון וחוסר ודאות. זהו אות כבוד והערכה ליכולת המדהימה של חברי וחברות סעד להמשיך את הדרך ולהיאחז ולהאמין בהתיישבות ובפיתוח האזור והבית הקיבוצי.

זאת הזדמנות להודות למועצה האזורית ולגורמים רבים שמסייעים לנו להוביל את האתגר. בהצלחה ויום פורה לכולנו."

בהמשך, שרון מנהלת הקהילה הציגה את אירועי ה-7 באוקטובר ואת הסיפור והמורשת של קיבוץ סעד, בגלל היעדרו של כרמל הנמצא במילואים שרון הציגה במצגת מרשימה את ענפי החקלאות והייצור ואת האתגרים לעתיד. יצאנו לסיור ברפת בהנחייתו של אודי מנהל הרפת ולאחר מכן סיימנו בסיור ב"סעד אסף" בהנחייתו של עזריאל מנהל התאגיד.

כולנו תקוה שהביקור יסייע לקדם את היעדים שהוצגו במפגש.

שבת שלום, בתפילה להחזרת החטופים בשלום, בריאים ושלמים.
בברכה,

אילנה כראודה - יו"ר קיבוץ סעד

תמונה מביקורו של השר אבי דיכטר. צילמה: שרה עברון.